

§§ 4 og 5. Jeg skal til en enkelt af dem gøre nogle Bemærkninger. Det første og det andet Punkt har jeg ikke noget at sige til. Med Hensyn til det tredje, hvor der fordres, at Sparekassens Kasserer skal for de ham betroede Oppbørsler stille Sikkerhed, hvis Art og Størrelse fastsættes af Bestyrelsen, vil jeg bemærke, at man kun for de største Sparekasser har særlige Kasserere. I hvert Tilfælde er det ganske almindeligt, at man i Provinserne besørger disse Forretninger ved et Bestyrelsesmedlem. Der er ikke nogen særlig Kasserer. Det gaar som oftest skiftevis, saaledes at de forskellige Bestyrelsesmedlemmer besørge disse Forretninger. Det vilde være ret forunderligt, om det skulde udstrækkes dertil, at den, der besørger disse Kassererforretninger, enten det nu er det enkelte Bestyrelsesmedlem eller alle Bestyrelsesmedlemmer, skulde stille Sikkerhed. Jeg har ikke noget mod Bestemmelsen i 3die Stykke af § 4. Som det blev fremhævet før, kan den have sine Vanskeligheder i smaa Sparekasser; men Stillingen som Bogholder og Regnskabsfører bør ikke forenes med Kassererstillingen. Endelig er der et Par Bestemmelser i 5te og 7de Stykke angaaende dels Indbetalingen, dels Udbetalingen. I en Sparekasse skal der, ligesom i andre Pengeinstitutter, være mindst to dertil bemyndigede Personer til Stede for at give Kvittering. Ogsaa det finder jeg rimeligt, men det maa dog forstaaes saaledes, at det ikke nødvendigvis skal være to Bestyrelsesmedlemmer, men to dertil bemyndigede Personer, der hver for sig sammen med et Bestyrelsesmedlem kan være enten Kassereren eller Bogholderen. — Saa er der i Stykke 6 i samme Paragraf en Bestemmelse om, at Ydelse af Laan kun kan finde Sted ifølge Beslutning af to Bestyrelsesmedlemmer. Det vil under smaa Forhold kunne vække en hel Del Vanskeligheder. Jeg kan godt forstaa, at man sætter en Grænse, indenfor hvilken det enkelte Bestyrelsesmedlem maa tage Beslutning, men det er jo saaledes ude omkring paa Landet, at paa Ekspeditionsdage kommer der en Laansøger med gode Kautionister eller gode Deposita og forlanger et Laan paa 1—2—3—400 Kr. Det kan ikke ydes, uden at der er to Bestyrelsesmedlemmer til Stede, hvad der jo ikke altid er Tilfældet. Det kan tidt bringe vedkommende i en vis Forlegenhed, naar han netop skal bruge Pengene og trods den gode Sikkerhed, han byder, er afskaaren fra at faa Laanet derved, at der ikke er to Direktører til Stede, som Loven byder.

Jeg kan, som sagt, gaa med til en Begrænsning her, naar det blot ikke bliver obligatorisk for alle Landets Sparekasser.

I § 5 er der en Bestemmelse om, at der skal føres to Kassebøger. Det finder maaske Sted mange Steder, men jeg tror, at man snarere ude i Provinserne har det saaledes, at Bestyrelsen fører sin Kassebog, men ved Siden deraf fører Bogholderen en Journal, hvori alle Ind- og Udbetalinger anføres. Disse Bøger blive selvfølgelig konfererede, naar Dagens Arbejde er afsluttet. Derfor mener jeg, at det kan være tvivlsomt, om det er rigtigt, at der just skal være to Kassebøger.

Hvad jeg imidlertid lægger den største Vægt paa, er Bestemmelsen i § 7, der er ganske i Overensstemmelse med Bestemmelsen i § 5 i Loven af 1880, om den end gaar lidt videre. Den Paragraf har Betydning med Hensyn til Revisionen. Der er selvfølgelig ikke noget, der har været mere mangelfuldt, navnlig ved Institutionerne ude omkring, end netop Revisionen. Den aarlige Revision, der nu foretages, sædvanlig ved to valgte Medlemmer, er saa at sige — i de allerfleste Tilfælde da — uden Betydning. Naar den aarlige Revision skal være gennemgaaende, vil den være saa omfattende, at naar de valgte Medlemmer se paa Regnskabet, maa de sige: Vi kunne bevidne, at Hovedposterne ere rigtige og stemme med Bøgerne, men for Resten indlade vi os ikke paa Detailler! Nej, skal en Revision være effektiv, mener jeg, at for de større Institutioner maa der gøres en daglig Revision af en lønnet Revisor. For de mindre Institutioner maa Revisionen være enten ugentlig eller hver 14de Dag eller i yderste Fald hver Maanedsdag og være saa omfattende, at den kan se paa alle Kassens Forhold. Uden et saadant Eftersyn mener jeg, at en Revision ikke bliver effektiv; en aarlig Revision tillægger jeg ikke nogen særlig Vægt, den blænder kun og har ikke nogen videre Betydning.

Bestemmelsen i Slutningen af § 9 staar ganske vist ogsaa i den gamle Sparekasselov, men jeg tror ikke, at den har været bragt til Anvendelse, og jeg tror heller ikke, at det vilde være overordentlig heldigt, om den havde været det, da det i mange Tilfælde kunde medføre unødvendig Alarmering.

De Tilføjelser, som ere foretagne navnlig til § 10, ere en Følge af, hvad der skete i 1908, og ere vist meget betimelige. — Dernæst er der i § 12 sket en væsent-